

På isbjørne jagt i det arktiske Canada

Egentligt efter at have været på tre jagt rejser til Canada, var turen kommet til den store brunbjørn Grizzly eller den større Kodiak bjørn. Men kalenderen sagde februar, så tanken kom til at falde på isbjørn, da det faktisk er bedst at jage denne bjørn i forår marts og sort bjørn havde jeg allerede skudt tre af.

Efter en snak med Global Hunting Tours, viste det sig at de havde fået en licens på en bjørn hos deres samarbejdspartner derovre, så jeg tog en rask beslutning om at springe ud i projektet. Efter en del studier over internettet, fandt jeg hurtigt ud af, at denne jagtform er meget krævende både fysisk og mentalt, idet at jægeren må tage med inuitter langt ud på hav-isen for at finde bjørnene, og det skulle senere vise sig at være sandt - denne tur var bestemt ikke for "baberlæringer". Jagten foregår i det arktiske Canada i Nordvest territoriet.

Men jeg tænkte at, man har vel været af sted på en del kolde ture så hvorfor ikke prøve kræfter med denne også.

Jeg begyndte straks at købe ekstra varmt jagt tøj - i den forbindelse blev jeg noget overrasket over, hvor lidt der er tilgængeligt i danske jagtbutikker - almindelige jagthandsker var vel ikke varme nok, der skulle luffer til og skibriller diverse huer osv. Det måtte jeg i en sportsforretning for at få. Jeg var blevet tilbudt, at der blev sendt et sæt derop, men det turde jeg ikke løbe an på, hvad hvis støvler osv. ikke passede....

Belært af erfaring, indleverede jeg den riffel jeg ville bruge til jagten hos min våbensmed - en 7 mm rem.mag sauer 202, hvor jeg bad om at få den helt tørlagt for olie, men smeden oplyste mig om, at der vare kommet en olie der kunne gå helt ned til 60 minus grader uden at fryse, ja det var noget man blandt andet brugte i Afghanistan, så jeg indvilligede i at få dette smurt på. Det skulle senere vise sig at være en rigtig god ide.

Da jeg efterhånden havde fået samlet hvad jeg skulle bruge, fik jeg gennem en jagtkammerat aftalt et møde med en tidligere soldat, som havde gjort tjeneste i Sirius patruljen i 7 år. Han skulle komme ud og tjekke grejet - alt skulle være ok. Han kunne oplyse at noget af det vigtigste var, at tøjet ikke sad for stramt og at man ikke kom til at svede. Men jeg havde dog i mente, at Sirius folk løber ved siden af hundeslæden - jeg skulle sidde stille på slæden.

Pludselig var dagen kommet, nu var det alvor, jeg gik en kold tid i møde. Den 15 marts var der flyafgang fra Kastrup København videre til Frankfurt, og derfra videre over atlanten til Calgary, videre til Edmonton, hvor jeg måtte overnatte til næste dag, hvor turen gik videre med fly til Yellow knife i Nordvest territoriet. Her måtte jeg igen overnatte - en spændende by hvor det så ud til at der mest levede indianere og inuitter.

Næste morgen gik flyveturen videre til en lille by i det aktiske Canada, lige efter at skovgrænsen stopper som hedder Kugluktuk - der bor ca. 1300 mennesker. Efter et kort stopover, gik flyveturen videre til den endelige destination, Ulukhaktuk også kaldet Holman.

I Ulukhaktuk lever der kun 450 mennesker, og må siges at ligge på randen af verdens ende. At komme til denne by, var som at blive smidt ned på en anden planet - alle kørte på snescooter i byen, og deres skrift består af tegn - noget man kunne forbinde med Alien og UFO'er. Ingen veje førte til andre byer. Byen ligger på Viktoria øen som er ca. 5 gange større en Danmark

I den lille lufthavn, hvor der kun kommer fly tre gange om ugen, mødte jeg min guide Louie og hans hjælper Roland. De havde begge forfrysninger i ansigtet og var helt blå på kinderne - det skulle senere vise sig, at det var helt normalt når man tager af sted på lange ture i det arktiske på snescooter. Måske man lige funderede en smule over, hvad det mon var men havde meldt sig til.

Det viste sig hurtigt, at Inuitterne er meget flinke og hjælpsomme mennesker. Næsten alle er fangere og Pelsjægere, om sommeren er sneen væk og snescooteren bliver skiftet ud med ATV.

Jeg blev med det samme indlogeret på et lille hotel i byen. Næste morgen kunne vi ikke komme af sted på jagt, da det var for tåget - Is Fog kalder de det. Der kom til at gå to dage yderligere med dette, hvor vi ikke kunne komme af sted. Når man begiver sig af sted over hav-isen, er det meget vigtigt at sigtbarheden er god, især pga. et andet arktisk fænomen, som de kalder roff is - det er når hav-isen slår revner, så bliver de kæmpe store isplader presset op mod hinanden, og knækker i store isblokke som hober sig op i store bunker - de kan blive helt op til 20 m høje.

Da vi vågnede op på dag 4 var tågen væk, og solen skinnede - så var det tid til at komme af sted - lige i tide nok til at jeg nåede at komme af med en gang diarre, man skal ikke drikke deres vand fandt jeg ud af.

Jagten foregår med hundeslæde, hvor man kører frem til bjørnen, og slipper hundene så de kan holde Bjørnen, men transporten ud til jagtområdet foregår med sne scooter, hvor der på den ene er spændt to store slæder efter. I den ene slæde sidder slædehundene i en stor kasse i hver deres rum, i den anden slæde er der proviant og udstyr og en stor mængde brændstof. Efter den anden sne scooter er der også spændt en stor slæde efter med udrustning madvarer, telt osv.

Om natten sover man i telt, eller i kabin - små hytter, hvis man er i nærheden af land hvor der ligger en sådan.

Efter de første timers kørsel, hvor jeg sad bag på en af de store slæder, frøs jeg så meget om mine fødder, at jeg var ved at miste følelsen i dem, til trods for at det ellers skulle være de bedste støvler, købt i en Dansk jagt forretning, med termoindlæg og det hele - jeg fik i stedet et par kamikker på og det hjalp. Ved næste stop var den gal igen, jeg frøs på armene og kroppen, men jeg havde garderet mig med Louie, guiden, jeg fik en stor frakke (parka) på, som var syet af Louis kone, af rensdyrskind ud over alt det andet tøj, og det hjalp. Når slæden stoppede måtte man hoppe af hurtigst muligt, og begynde at løbe frem og tilbage, for at få kropstemperaturen op igen, men så kom varmen også igen, og det var dejligt med en kop varm te, som vi ind i mellem tog os, når vi holdt pause i kørslen.

Jeg havde følgende tøj på: et almindeligt sæt langt undertøj, uden på dette et sæt langt uld undertøj, uden på det igen et sæt fleece tøj, to par termojagtbukser hvor af den ene var overall på kroppen, en termojakke og en kraftig vinter jagt jakke med ekstra indlæg. På hovedet havde jeg to balaklava, en af tæt stof og en af strik, uden på dem en hue med øre flapper, der var lavet af skind fra moskusrotter indkøbt i Yelowknife, og så uden på foret hætte fra frakken. For øjnene havde jeg ski

briller med mørkt glas. På fødderne et par tynde svedtransporterende sokker samt et par tykke uldsokker.

På hænderne havde jeg tynde uld inderhandsker, uden på ski luffer, og uden på der igen et par store overtræks luffer syet af Coyote skind, som jeg også købte i Yellowknife på vejen op. Det viste sig at være en overordentlig god investering, da det ikke er muligt at dække mund og næse samt dele af kinder, så for at holde den ekstreme kuldepåvirkning ud under kørsel med sne scooter, brugte jeg disse luffer til at parere kulden af ved holde dem tæt foran hovedet - lige tæt nok til ikke at få dugget brillerne.

Når man kører på hav-isen, som er meget kuperet roff ice og snedriver, der er blevet til is, så får man på det nærmeste tæsk når man sidder på slæden - der er ingen former for affjedring på sådan en, selv inuitterne bruger nyrebælter når de sidder på selv sne scooteren, og den der dog affjedret til en vis grad. Man må beskytte sig så godt man kan - bruge arme og ben som affjedring, og så giver det blodomløb og dermed varme i kroppen at sidde der og stemme imod.

Efter at vi havde kørt hele den første dag, først i flere timer over land over Viktoria island, og siden ud på selve hav-isen i Amundsen golfen, slog vi lejr, dvs. at vi satte et telt op. Vi havde undervejs fået følgeskab af et andet hold - også to inuitter, som var ude med en amerikaner. Vi var de eneste i hele området, der var ude på isbjørnejagt.

I det lille telt blev der lagt rensdyrskind i bunden, en madras oven på, og så soveposen oven på. For enden ca. 2,5 kvm, blev der sat to gasblus op, hvor der blev lavet mad - gassen der bliver brugt er napter gas, samme farve som vand, bliver fyldt i en beholder med en håndpumpe, som man pumper tryk i. Naptergassen har den fordel, at den kan transporteres i almindelige benzin dunke. Når gasblussene tændes, bliver der enormt varmt i teltet, og man må tage tøj af, da det jo er vigtigt at man ikke kommer til at svede.

Maden var ganske god, æg og bacon om morgenen og steaks osv. til aften, æggene var dog knækket hjemmefra og så ellers kartoffelmos. De spiser også meget en fisk der hedder arktisk tager. Når inuitterne skal have sig et mellemmåltid, spiser de rått frosset rensdyrkød, som de sidder og hakker ud med deres kniv. Det smagte ganske godt med lidt salt på, men det var altså årsag til at jeg fik diarre anden gang.

Når man går i seng og kravler i soveposerne, slukkes der for gasblussene, og der bliver lige så koldt i teltet som uden for - mellem minus 40 og 50 grader frost - det er i den forbindelse vigtigt, at man kravler helt ind i soveposen og næsten lukker den helt. Får man hovedet uden for og falder i søvn, fryser kraniet til is og man får kraftig hovedpine og trykken lige som når man spiser for meget kold is. Det er en god ide at tage en hue på når man sover.

Når man kører på isen, kan man ikke undgå at få forfrysninger i hovedet. Huden bliver først lige som læder og følelsesløs, og siden bliver den blå og rød og huden begynder at falde af lige som solskoldning, det er meget svært at undgå. Til at starte med gør det enormt ondt, men siden så bliver nerverne lammet og man mister følelsen og kan ikke længere mærke det. Når man stopper for at holde en pause i kørslen, for eksempel for at få en kop varme te, så vågner nervesystemet igen og når man så kører, igen føles det igen som at få en tændt cigaret stukket på næsen indtil nerverne

igen er lammet. Man vænner sig til kulden og smerten efter ca. to dage derude, men indtil da er men ikke meget værd - al energi bruges på at beskytte sig selv.

Næste dag kørte vi igen hele dagen, indtil vi nåede Banks island. Nu var vi 2 dages kørsel fra den lille by. Vi nåede frem til en Cabin som vi skulle overnatte i - denne lå ved en flod som var frosset til og som hed Nielsens River. Holdet med Amerikaneren forfulgte os stadig - min guide har 30 års erfaring og har selv skudt 16 isbjørne - den anden guide, som amerikaneren havde langt mindre erfaring, så vi måtte sove 6 mand i en kabin på vel ikke mere en 8 kvm. Ud på natten fik jeg en kraftig diarree, og måtte ud to gange i minus 40 grader - en kold og farlig fornøjelse. Jeg havde fået fortalt om en jæger, som tidligere havde været ude, og var faldet på enden under lignende omstændigheder, da han rejste sig fra isen var alt huden på bagen væk og ham måtte køres hjem.

Næste morgen - dag tre - var det igen godt vejr, og begge hold begav sig af sted til det endelige mål, Nielsens Head, et sted længere ude, hvor Banks island ligesom spidser ud, og hvor isbjørne går ud på isen. Efter nogle timers kørsel, nåede vi derud og så mange spor, gamle og nye og sæl kill.

Når isbjørnen fanger en sæl, sker det i de sprækker der er i hav-isen. Den æder kun fedtet og indmaden fra sælen, resten tager Polarrævene sig af, så de følger bjørnene hele tiden - hvor der er polar ræve er der måske også bjørne.

Da vi nåede frem til Nielsens head, var isen i begyndelsen meget god, helt flad med ny sne, men da vi nåede længere ud var der fyldt med roff ice. Vi stødte pludselig uden varsel på en ung Isbjørn. Jeg sprang af slæden og hev min riffel ud hurtigt - dette havde jeg trænet, men blev stoppet - måtte ikke skyde da amerikaneren var blevet kørt frem og skulle skyde. Men bjørnen forsvandt hurtigt ind i roff ice inden vi kunne nå at sætte hundene på. Amerikaneren Jush Rich ville alligevel ikke skyde bjørnen, da man vurderede den til kun at være 7 fod.

Vi fortsatte hele dagen med at søge efter spor af isbjørnen. Vi fandt mange, nye som gamle, men alle ledte ind i Roff ice, hvor vi ikke kunne fortsætte. Dette fortsatte i to dage. Vi var til tider tæt på bjørne og jagten var meget voldsom - to gange væltede der en sne scooter, ind i mellem stoppede vi og prøvede at spotte bjørne fra isbjerge. Men uden held - det er meget svært at spotte en isbjørn, da områderne er så enormt store, man skal finde et spor at gå efter.

Efter to dage ved Nielsens head besluttede min guide Louie at nu kunne det være nok vi måtte et andet sted hen. Næste morgen begav vi os tilbage til Nielsens river og the cabin - nu havde vi ellers fået rystet holdet med amerikaneren af os, men nej, i løbet af aftenen kom de farende - der var udbrudt en voldsom is storm ude på hav-isen, og vi måtte igen overnatte 6 mand i den lille cabin. Jeg ville ikke klage, da vi bedre kunne holde varmen om natten, når vi var så mange og det var trods alt bedre vi var flere, hvis der skete en eller anden ulykke..

MEN næste morgen var vejret klaret helt op - det bedste klare vejr man kunne tænke sig, og Louie, min guide, sagde til den anden guide, Volleit, at nu måtte vi altså splitte op. De kunne køre langs kysten af Banks island, og vi andre kørte mod solen ud på hav isen. Da vi havde kørt en time opdagede Louie en krack, en meget lang revne, hvor hav isen var knækket uden at skubbe alt for meget roff ice op. Vi fulgte revnen i flere kilometer, og pludselig fandt Louie frisk isbjørne spor, det var som en ørken, vi havde ellers ingen spor set. Det var en stor bjørn - man kunne se hvordan den slæbte de store kløer efter sig.

Vi fortsatte i lang tid med at forfølge sporet. En isbjørn kan nemt tilbagelægge 50 kilometer på en dag, det havde jeg læst inden. Jeg begyndte at blive lidt skeptisk, da bjørnen tog et drej over mod det område, som holdet med amerikaneren kørte i.

På et tidspunkt fik vi kontakt med bjørnen langt ude, og min guide Louie, besluttede at nu skulle hundene sættes ind, og der blev meget hurtigt spændt for. Jeg fik en meget voldsom tur på hundeslæden, indtil vi kom tæt på bjørnen. Hundene blev sluppet, men de kunne ikke holde bjørnen - den blev ved med at løbe. Jeg fik fisket riflen ud at hylstret, som er obligatorisk pga. risiko for sne og is i løbet. På et tidspunkt kunne jeg skyde bjørnen fra slæden, hvor jeg rullede rundt uden ret meget at holde i, men bjørnen vendte enden til, og løb. Vi kørte nu i en bue rundt, hvor jeg hoppede af slæden og skød på bjørnen tre gange i spring - alle skud var træf i bladet - vi kunne høre kugleslag på ca. 40 meters afstand. Efter andet skud kunne jeg se at blodet væltede ud af bladet, men jeg afgav tredje skud da bjørnen på et tidspunkt vendte om, og var på vej over mod Louie. Efter tredje skud faldt bjørnen død om - en kæmpe han isbjørn på 9,5 fod, ca 500 kg. Et ufatteligt syn mødte os, da denne kæmpe lå forendt i sneen efter alle de anstrengelser.

Louie blev meget glad, og fik lov til at låne min satellit telefon for at ringe til sin kone, at nu ville vi vende hjemad. Bjørnen blev hurtigt skindet - vi havde desværre kun mulighed for at hjembringe noget af kødet, da det ellers ville have været for tungt.

Nu gik turen hjem over til Ulukhaktok, men vi havde nu to dages kørsel inden vi kunne nå så langt. Vores næste mål var Ramsey island, en lille ø som ligger ude i havet mellem Banks islånd og Viktoria island. På denne ø var der en lille cabin, hvor vi skulle overnatte, og Louie havde i forvejen bragt brændstof ud til denne ø, men det var ikke nødvendigt da vi nu begav os hjem 3 dage før tid.

Turen til Ramsey island over havisen var noget af en prøvelse, på et tidspunkt var jeg tæt på at blackoute af de mange stød og bump, og af kulden. Jeg fik i nu mere forfrysninger i hovedet - jeg måtte til sidst stå op oven på slæden for at absorbere stødene, og i denne situation blev det sværere at beskytte ansigtet mod kulden, da jeg var nødt til at holde fast i et reb, for ikke at blive smidt af slæden. Det nyttede ikke noget at råbe føreren af sne scooteren op, for den larmede så meget, og man var så langt bag den, at han ikke kunne høre dig.

Louie brugte ikke GPS - han havde en med, men han brugte den kun til at markere, hvor bjørnene blev skudt.

Da vi nåede frem til Ramsey Island, efter 6 timers kørsel over hav-isen, var der så meget roff ice omkring øen, at vi havde meget svært ved at komme i land. Men med Louis store erfaring, lykkedes det at finde igennem, og komme op til Hytten the cabin. Vi nåede det lige inden solen gik ned.

Næste morgen var vejret perfekt og vi begav os mod Ulukhaktok. Denne tur var lige så hård som dagen før, og det var en enorm lettelse da vi endelig nåede frem efter et par timers kørsel over land på Viktoria øen.

Jeg havde et par dage i Ulukhaktok efter at jeg havde fået lavet fly billetterne om. Når jeg begav mig rundt i byen, blev jeg modtaget som en helt af de lokale. De var meget venlige, og ønskede tillykke med bjørnen, og jeg fik at vide at mange kom derfra uden bjørn, så jeg følte mig meget heldig - men dette også pga. at jeg havde en formidabel jagtfører. På dette tidspunkt var

Amerikaneren stadig ud på isen, uden at have fået skudt bjørn, og det var andet år han var af sted, uden at få skudt bjørn - han var af sted i fire uger sidste år.

Min Bjørn var nummer 7 i år ud af 20, som skulle skydes - alle de andre 6 var skudt af fangere - og var alle mindre en min.

Jeg kan bestemt anbefale denne tur, da det er en enorm naturoplevelse, og et eventyr at jage sammen med Inuitterne.

Selv om det lyder meget hårdt, så er det bestemt det hele værd - man skal bare være godt forberedt, og indstillet på at gennemføre - og forfrysningerne i ansigtet heles igen.

Af de mange jagtrejser jeg har haft rundt omkring i verden, vil denne stå som den største af dem alle.